

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - VII - INDIAN NATIONAL MOVEMENT

சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய ஒருங்கிணைப்பு

1946-47ல் அரசியல் உரிமைகள் மற்றும் அரசியல் நிர்ணய சபையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதித்துவம் கோரி மாநில மக்கள் இயக்கத்தின் புதிய எழுச்சி ஏற்பட்டது.

நேரு அகில இந்திய மாநில மக்கள் மாநாட்டு அமர்வுகளுக்கு தலைமை தாங்கி, அரசியல் நிர்ணய சபையில் சேர மறுக்கும் மாநிலங்கள் விரோதமாக கருதப்படும் என்று அறிவித்தார். ஜூலை 1947 இல், வல்லபாய் படேல் புதிய மாநிலங்கள் துறையின் பொறுப்பை ஏற்றார் மற்றும் அதன் செயலாளராக வி.பி.மேனன் பொறுப்பேற்றார்.

ஒருங்கிணைப்பின் நிலை 1:

மாநிலங்களின் ஆட்சியாளர்களின் பிடிவாதத்தால் இந்திய ஒற்றுமைக்கு ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தை படேல் முழுமையாக அறிந்திருந்தார். அவர் சமஸ்தானங்களை நோக்கி பின்வரும் அணுகுமுறையை எடுத்தார்:

நாட்டின் பொதுவான நலன்களான வெளிநாட்டு உறவுகள், பாதுகாப்பு மற்றும் தகவல் தொடர்பு போன்ற மூன்று விஷயங்களில் இந்திய யூனியனுடன் சேருமாறு இந்தியாவிற்குள் இருக்கும் இளவரசர்களுக்கு அவர் வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

பொறுமையிழந்த மாநில மக்களைத் தன்னால் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்றும் ஆகஸ்ட் 15க்குப் பிறகு அரசாங்கத்தின் விதிமுறைகள் கடுமையாக இருக்கும் என்றும் அவர் கூறினார்.

காஷ்மீர் , ஹைதராபாத் மற்றும் ஜனகர் தவிர அனைத்து மாநிலங்களும் பாதுகாப்பு, வெளிவிவகாரங்கள் மற்றும் தகவல் தொடர்பு ஆகியவற்றில் மத்திய அதிகாரத்தை ஒப்புக்கொண்டு, இந்திய அரசாங்கத்துடன் 'சேர்வதற்கான ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன.

இந்த முயற்சிகள் காரணமாக, ஜூன் முதல் ஆகஸ்ட் 15, 1947 வரை, இந்தியாவுடன் இணைக்கப்பட்ட 565 மாநிலங்களில் 562 மாநிலங்கள் இணைப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன.

இதற்கு இளவரசர் ஒப்புக்கொண்டார், ஏனென்றால் அவர்கள் உண்மையான ஆட்சியாளர்கள் அல்ல (அவர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் கீழ் ஆட்சி செய்கிறார்கள்) இன்னும் அவர்கள் நியாயமான இழப்பீடு பெறுகிறார்கள்.

உதாரணமாக, இளவரசருக்கு ஒரு அழகான தனிப்பட்ட உரிமைத் தொகை கிடைத்தது, அந்தத் தொகை ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஈட்டிய வருவாயுடன் இணைக்கப்பட்டது.

1. உள் அரசியல் கட்டமைப்பில் எந்த மாற்றமும் இல்லை.
2. இந்த மாநில மக்கள் இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக மாற விரும்பினர்.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - VII - INDIAN NATIONAL MOVEMENT

ஜனகரின் ஒருங்கிணைப்பு:

- ஜனகர் மேற்கு இந்தியாவின் கத்தியவார் பகுதியில் அமைந்துள்ளது. அதன் மக்கள்தொகையில் 70% க்கும் அதிகமானோர் இந்துக்கள் என்றாலும், ஜனகத் ஒரு முஸ்லீம் நவாப் முஹம்மது மஹாபத் காண்ஜி III ஆல் ஆளப்பட்டது.
- அதன் எல்லை பாகிஸ்தானைத் தொடவில்லை என்ற உண்மை இருந்தபோதிலும், அதன் நவாப் 1947 ஆகஸ்ட் 15 அன்று தனது மாநிலத்தை பாகிஸ்தானுடன் இணைவதாக அறிவித்தார், மாநில மக்கள், பெரும்பான்மையான இந்துக்கள், இந்தியாவுடன் சேர விரும்பினர்.
- மக்கள் ஒரு மக்கள் இயக்கத்தை ஏற்பாடு செய்து, நவாப்பை தப்பி ஓடச் செய்து, ஒரு தற்காலிக அரசாங்கத்தை நிறுவினர்.
- ஜனகத் திவான் ஷா நவாஸ் யூட்டோ இப்போது இந்திய அரசாங்கத்தை தலையிட அழைக்க முடிவு செய்தார்.
- பிப்ரவரி 1948 இல் மாநிலத்தில் ஒரு வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டது, இது இந்தியாவுடன் இணைவதற்கு ஆதரவாக இருந்தது.

காஷ்மீர் ஒருங்கிணைப்பு:

- இது இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் ஆகிய இரு நாடுகளுடனும் எல்லையை பகிர்ந்து கொண்டது. இங்கு, ஒரு இந்து மன்னன் மகாராஜா ஹரி சிங், பெரும்பான்மையான முஸ்லீம் மக்களை ஆட்சி செய்தார். இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் ஆகிய இரு நாடுகளிலும் சேர மன்னர் தயங்கினார்.
- தேசிய மாநாடு மற்றும் அதன் தலைவர் ஷேக் அப்துல்லா தலைமையிலான பிரபலமான அரசியல் சக்திகள், இந்தியாவுடன் சேர விரும்பின.
- இந்திய அரசியல் தலைவர்கள் காஷ்மீர் இணைவதற்கு எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை, மேலும் அவர்களின் பொதுவான அணுகுமுறைக்கு ஏற்ப, காஷ்மீர் மக்கள் தங்கள் தலைவிதியை இந்தியா அல்லது பாகிஸ்தானுடன் இணைப்பதா என்பதை முடிவு செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினர்.
- ஆனால் ஜனகர் மற்றும் ஹைதராபாத்தைப் போலல்லாமல், இந்த வழக்கில் வாக்கெடுப்பு கொள்கையை ஏற்க பாகிஸ்தான் மறுத்தது.
- அக்டோபர் 22 அன்று, குளிர்காலம் தொடங்கியவுடன், பல பதான் பழங்குடியினர், அதிகாரப்பூர்வமற்ற முறையில் பாகிஸ்தான் இராணுவ அதிகாரிகளால், காஷ்மீர் மீது படையெடுத்து, காஷ்மீரின் தலைநகரான ஸ்ரீநகரை நோக்கி வேகமாகத் தள்ளப்பட்டனர்.

UNIT - VII - INDIAN NATIONAL MOVEMENT

- அக்டோபர் 24 அன்று, மகாராஜா ராணுவ உதவிக்காக இந்தியாவிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தார். நேரு, இந்த நிலையிலும் கூட, மக்களின் விருப்பத்தை அறியாமல், இணைவதை ஆதரிக்கவில்லை.
- அக்டோபர் 26 அன்று, மகாராஜா இந்தியாவுடன் இணைந்தார், மேலும் அப்துல்லாவை மாநில நிர்வாகத்தின் தலைவராக நியமிக்க ஒப்புக்கொண்டார்.
- தேசிய மாநாடு மற்றும் மகாராஜா ஆகிய இரு கட்சிகளும் உறுதியான மற்றும் நிரந்தர அணுகலை விரும்பிய போதிலும், இந்தியா, அதன் ஜனநாயக உறுதிப்பாட்டிற்கு இணங்க, அமைதி மற்றும் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு மீட்டெடுக்கப்பட்டவுடன், சேர்க்கை முடிவு குறித்து பொதுவாக்கெடுப்பு நடத்தப்படும் என்று அறிவித்தது.
- இணைந்த பிறகு, இந்தியத் தலைவர்கள் உடனடியாக துருப்புக்களை ஸ்ரீநகருக்கு அனுப்ப நடவடிக்கை எடுத்தனர். ஸ்ரீநகர் முதலில் நடத்தப்பட்டது,
- நிரந்தர அமைதியை நிலைநாட்ட, காஷ்மீரில் பாகிஸ்தான் மேற்கொண்ட ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக இந்திய அரசு UNSCயை அணுகியது.
- UNSC இன் தீர்மானத்திற்குப் பிறகு, இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் 1948 டிசம்பர் 31 அன்று போர் நிறுத்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டன, அது இன்னும் நடைமுறையில் உள்ளது. 1951 ஆம் ஆண்டில், பாகிஸ்தான் தனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள காஷ்மீர் பகுதியிலிருந்து தனது படைகளை திரும்பப் பெற்ற பிறகு, ஐநா மேற்பார்வையின் கீழ் பொதுவாக்கெடுப்பு நடத்துவதற்கான தீர்மானத்தை ஐநா நிறைவேற்றியது.
- ஆசாத் காஷ்மீர் என்று அழைக்கப்படும் பகுதியிலிருந்து தனது படைகளை வாபஸ் பெற பாகிஸ்தான் மறுத்ததால் இந்த தீர்மானம் பயனற்றதாகவே உள்ளது.
- அன்றிலிருந்து இந்தியா காஷ்மீரின் இணைப்பு இறுதியானது மற்றும் திரும்பப்பெற முடியாதது என்றும் காஷ்மீரை அதன் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகவும் கருதுகிறது.

ஹைதராபாத் ஒருங்கிணைப்பு:

- ஹைதராபாத் இந்தியாவின் மிகப்பெரிய மாநிலமாக இருந்தது மற்றும் முற்றிலும் இந்தியப் பிரதேசத்தால் சூழப்பட்டிருந்தது. இருப்பினும், ஹைதராபாத் நவாப் ஒரு சுதந்திர அந்தஸ்தைக் கோரினார், மேலும் பாகிஸ்தானால் ஊக்குவிக்கப்பட்டு, அதன் ஆயுதப் படைகளை விரிவுபடுத்தத் தொடங்கினார்.
- ஹைதராபாத் இல்லாவிட்டால், இந்தியப் பகுதியின் மையத்தில் ஒரு பெரிய இடைவெளி இருக்கும், இது எதிர்காலத்தில் இந்தியாவின் பாதுகாப்பிற்கு ஒரு

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - VII - INDIAN NATIONAL MOVEMENT

நிலையான அச்சுறுத்தலை ஏற்படுத்தும். எனவே, இந்தியாவின் ஒற்றுமைக்கு ஹைதராபாத் இன்றியமையாததாக இருந்தது.

- பல சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்குப் பிறகு, இந்தியா ஒரு தற்காலிக மற்றும் ஒரு வருட கால “ஒப்பந்தத்தில்” கையெழுத்திட்டது. நிஜாம் ஒரு ஜனநாயக அரசாங்கத்தை நிறுவுவார் என்ற நம்பிக்கையில் இந்தியா ஒரு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது.
- ஆனால், நிஜாமின் நோக்கங்கள் இந்த செயல்முறையை தாமதப்படுத்தி, தனது இராணுவ பலத்தை விரிவுபடுத்தி, இந்தியாவை தனது சுதந்திரத்தை ஏற்றுக்கொள்ள அல்லது வெற்றிபெற கட்டாயப்படுத்த வேண்டும்.
- ஜூன் 1948 இல், நிஜாமுடனான பேச்சுவார்த்தைகள் இழுத்தடிக்கப்பட்டதால் சர்தார் படேல் பொறுமையிழந்தார்.
- இறுதியாக, செப்டம்பர் 13, 1948 இல், இந்திய இராணுவம் ஹைதராபாத்தில் நுழைந்தது. நிஜாம் மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு சரணடைந்தார் மற்றும் நவம்பரில் இந்திய யூனியனில் இணைந்தார்.

ஹைதராபாத் இணைந்தவுடன், இந்திய யூனியனுடன் சமஸ்தானங்களின் இணைப்பு நிறைவடைந்தது, மேலும் இந்திய அரசின் ரிட் நிலம் முழுவதும் ஓடியது.

நிலை 2 ஒருங்கிணைப்பு:

இரண்டாவது கட்டமானது அண்டை மாகாணங்களுடனான மாநிலங்களை ஒருங்கிணைத்தல் அல்லது கத்தியவார் யூனியன், விந்தியா மற்றும் மத்தியப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான் அல்லது இமாச்சலப் பிரதேசம் போன்ற புதிய அலகுகளில் ஒருங்கிணைத்தல் மற்றும் சில ஆண்டுகளாக பழைய எல்லைகளைத் தக்கவைத்துள்ள மாநிலங்களின் உள் அரசியலமைப்பு மாற்றங்களை உள்ளடக்கியது. (ஹைதராபாத், மைசூர், திருவிதாங்கூர்—கொச்சி).

இது ஒரு வருடத்திற்குள் நிறைவேற்றப்பட்டது.

ஒரு பெரிய எண்ணிக்கையானது ஐந்து புதிய தொழிற்சங்கங்களாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு, மத்தியை பாரத், ராஜஸ்தான், பாட்டியாலா மற்றும் கிழக்கு பஞ்சாப் மாநிலங்களின் ஒன்றியம் (PEPSU), சௌராஷ்டிரா மற்றும் திருவாங்கூர்—கொச்சின் ஆகியவற்றை உருவாக்கியது; என் வலி, ஹைதராபாத் மற்றும் ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர் யூனியனின் தனி மாநிலங்களாக அவற்றின் அசல் வடிவத்தை தக்கவைத்துக்கொண்டன.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு நாட்டின் விரைவான அரசியல் ஒருங்கிணைப்பு படேலின் மிகப்பெரிய சாதனையாகும்.

இந்தியாவின் மறுசீரமைப்பு :

1947 இல் சுதந்திரம் பெற்ற போது, இந்தியா 571 பிரிந்திருந்த சமஸ்தானங்களைக் கொண்டிருந்தது, அவை ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு 27 மாநிலங்களை

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - VII - INDIAN NATIONAL MOVEMENT

உருவாக்கியது. அந்த நேரத்தில் மாநிலங்களைத் தொகுத்தல் என்பது மொழியியல் அல்லது கலாச்சாரப் பிரிவுகளைக் காட்டிலும் அரசியல் மற்றும் வரலாற்றுக் கருத்தாய்வுகளின் அடிப்படையில் செய்யப்பட்டது, ஆனால் இது ஒரு தற்காலிக ஏற்பாடாகும்.

பல்வேறு மாநிலங்களுக்கு இடையே நிலவும் பன்மொழி இயல்பு மற்றும் வேறுபாடுகள் காரணமாக, நிரந்தர அடிப்படையில் மாநிலங்கள் மறுசீரமைக்கப்பட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது.

1920 களில், சுதந்திரப் போராட்டத்தின் முக்கிய கட்சியான இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் - நாடு சுதந்திரம் பெற்றவுடன், ஒவ்வொரு பெரிய மொழிவாரி குழுவிற்கும் அதன் சொந்த மாகாணம் இருக்கும் என்று உறுதியளித்தது.

எனினும், சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, காங்கிரஸ் இந்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.

சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, மாநிலங்களின் மொழிவாரி மறுசீரமைப்புக்கான இயக்கங்கள் பல மாநிலங்களில் வேகம் பெற்றன. பிரிவினைக்குப் பிறகு, வலிமிகுந்த மதப் பிரிவினையைத் தொடர்ந்து மொழியின் அடிப்படையில் நாட்டை மேலும் பிரிப்பதில் அன்றைய பிரதமர் நேரு எச்சரிக்கையாக இருந்தார்.

இருப்பினும், அய்க்ய கேரளா, சமயுத்த மகாராஷ்டிரா மற்றும் விசாலந்திரத்திற்கான இயக்கங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டபடி, மொழியியல் அடையாளத்தின் அடிப்படையில் ஒரு தனித்துவமான மாநிலத்திற்கான அழைப்புகள் இழுவைப் பெற்றன.

1948 இல் மொழிவாரி மாகாண ஆணையம், தலைமையில்

நீதிபதி எஸ்.கே.தார், மொழிவாரி மாகாணங்களின் விருப்பத்தை விசாரிக்க, அரசியல் நிர்ணய சபையால் நியமிக்கப்பட்டார்.

எஸ்கே தார் கமிஷன், 1948:

தார் கமிஷன் அந்த நேரத்தில் நடவடிக்கைக்கு எதிராக அறிவுறுத்தியது, ஏனெனில் இது தேசிய ஒற்றுமையை அச்சுறுத்தும் மற்றும் நிர்வாக ரீதியாக சிரமமாக இருக்கும். இதன் விளைவாக, அரசியலமைப்பில் மொழியியல் கோட்பாட்டை இணைக்க வேண்டாம் என்று அரசியல் நிர்ணய சபை முடிவு செய்தது.

ஜேவிபி குழு, 1948 :

தார் கமிட்டி பரிந்துரையுடன், மக்களின் கருத்து திருப்தி அடையவில்லை, குறிப்பாக தெற்கில், பிரச்சனை அரசியல் ரீதியாக உயிருடன் இருந்தது.

ஜவஹர்லால் நேரு, சர்தார் படேல் மற்றும் காங்கிரஸ் தலைவர் பட்டாபி சீதாராமையா ஆகியோர் அடங்கிய ஒரு குழுவை (ஜேவிபி) 1948 டிசம்பரில் காங்கிரஸ் நியமித்தது. இந்தக் குழு, மொழிவாரி மாநிலங்களை உருவாக்குவதற்கு

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - VII - INDIAN NATIONAL MOVEMENT

எதிராக, தற்போதைக்கு, ஒற்றுமை, தேசப் பாதுகாப்பு, பொருளாதார மேம்பாடு ஆகியவற்றை காலத்தின் தேவையாக வலியுறுத்துகிறது.

சுதந்திரத்திற்குப் பின் மாநிலங்களின் குழுக்கள்:

1951 இல், இந்தியாவில் 27 மாநிலங்கள் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன: பகுதி A, பகுதி B, பகுதி C மற்றும் பகுதி D.

- **பகுதி A :** அசாம், மேற்கு வங்காளம், பீகார், பம்பாய், மத்தியப் பிரதேசம் (முன்னர் மத்திய மாகாணங்கள் மற்றும் பெரார்), மெட்ராஸ், ஒரிசா, பஞ்சாப் மற்றும் உத்தரப் பிரதேசம் (முன்னாள் ஐக்கிய மாகாணங்கள்) பகுதி A இல் உள்ள ஒன்பது மாநிலங்களில் அடங்கும்.
- **பகுதி B :** ஹைதராபாத், ஜம்மு மற்றும் காஷ்மீர், செளராஷ்டிரா, மைசூர், திருவிதாங்கூர்—கொச்சின், மத்திய பாரத், விந்தியப் பிரதேசம், பாட்டியாலா மற்றும் கிழக்கு பஞ்சாப் மாநிலங்களின் ஒன்றியம் (PEPSU), மற்றும் ராஜஸ்தான் ஆகியவை ஒன்பது பகுதி B மாநிலங்களாக இருந்தன.
- **பகுதி C :** தில்லி, கட்ச், இமாச்சலப் பிரதேசம், பிலாஸ்பூர், கூர்க், போபால், மணிப்பூர், அஜ்மீர், கூச்—பெஹார் மற்றும் திரிபுரா ஆகியவை பத்து பகுதி C மாநிலங்களில் அடங்கும். அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகளைத் தவிர, பகுதி C மாநிலங்களில் முன்னாள் தலைமை ஆணையர்களின் மாகாணங்கள் மற்றும் பிற மத்திய நிர்வாகப் பகுதிகள் உள்ளன.
- **பகுதி D :** அந்தமான் மற்றும் நிக்கோபார் தீவுகள் (பாகம் D) இந்திய ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்ட ஆளுநரால் ஆளப்படும் ஒரு பிரதேசமாகும்.

ஆந்திரா உருவாக்கம்:

1952 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 19 ஆம் தேதி, ஒரு பிரபலமான சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் பட்டி ஸ்ரீராமலு, ஜம்பத்தெட்டு நாட்களுக்குப் பிறகு காலாவதியான தனி ஆந்திரா கோரிக்கைக்காக சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருந்தார். ஆந்திர மாநிலம் முதல் மொழிவாரி மாநிலமாக (தெலுங்கு பேசும்) உருவாக்கப்பட்டது.

மாநில மறுசீரமைப்பு ஆணையம் (பசல் அலி கமிட்டி):

ஆகஸ்ட் 1953 இல், அப்போதைய பிரதமர் பண்டிட். நேரு மாநிலங்களை நியமித்தார்

மறுசீரமைப்பு ஆணையம் (SRC), நீதிபதி ஃபஸ்ல் அலி, கே.எம்.பணிக்கர் மற்றும் ஹிருதய் நாத் குன்ஸ்ரு ஆகியோர் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர், யூனியன் மாநிலங்களின் மறுசீரமைப்பின் முழு கேள்வியையும் 'புறநிலை மற்றும் உணர்ச்சியற்ற முறையில்' ஆராய.

- மாநில மறுசீரமைப்பிற்கான அடித்தளமாக SRC பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மொழி. இருப்பினும், 'ஒரு மொழி, ஒரே மாநிலம்' என்ற கோட்பாட்டை அது நிராகரித்தது.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - VII - INDIAN NATIONAL MOVEMENT

- SRC நான்கு வகையான மாநிலங்களை இரண்டு வகை மாநிலங்களாகவும் யூனியன் பிரதேசங்களாகவும் மாற்றவும், முந்தைய பகுதி B மாநிலமான ஹைதராபாதை ஆந்திராவுடன் இணைக்கவும் பரிந்துரைத்தது.
- மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டம் : மறுசீரமைப்புத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த, மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 1956, இந்திய அரசியலமைப்பின் 4வது பிரிவின் கீழ் நாடாளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்டது.
- 7வது அரசியலமைப்பு திருத்தம்: மாநிலங்கள் மறுசீரமைப்புச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக, அரசியலமைப்பு 7வது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தை அறிமுகப்படுத்தியது, இது அக்டோபர் 19, 1956 அன்று இந்திய ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலைப் பெற்றது.
- பகுதி A, B மற்றும் D ஐ ஒழித்தல்: இந்தத் திருத்தம் அப்போது இருந்த மாநிலங்களின் பகுதிகள் மற்றும் எல்லைகளை மாற்றி புதிய மாநிலங்களை உருவாக்கியது. மட்டுமல்லாமல், பகுதி A, பகுதி B மற்றும் பகுதி ஆகியவற்றை நீக்கியது. சி மாநிலங்கள் மற்றும் சில பகுதிகளை யூனியன் பிரதேசங்களாகக் குறிப்பிடுதல்.
- 1956 ஆம் ஆண்டின் மாநில மறுசீரமைப்புச் சட்டம் மாநிலங்களின் எண்ணிக்கையை 27ல் இருந்து 14 ஆகக் குறைத்தது.
- ஆந்திரப் பிரதேசம், அசாம், பீகார், பம்பாய், ஜம்மு காஷ்மீர், கேரளா, மத்தியப் பிரதேசம், மெட்ராஸ், மைசூர், ஒரிசா, பஞ்சாப், ராஜஸ்தான், உத்தரப் பிரதேசம் மற்றும் மேற்கு வங்காளம் ஆகிய மாநிலங்கள் இருந்தன. அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகள், டெல்லி, இமாச்சலப் பிரதேசம், லக்காடீவ், மினிகாய் மற்றும் அமிண்டிவி தீவுகள், மணிப்பூர் மற்றும் திரிபுரா ஆகிய ஆறு யூனியன் பிரதேசங்கள்.

SRC பம்பாய் & பஞ்சாப் பிரிவை எதிர்த்தது; எனவே, பெரும் கலவரம் நடந்த மகாராஷ்டிரா, SRC அறிக்கைக்கு வலுவான பதிலைக் கொண்ட இடம்.

1956க்குப் பிறகு உருவாக்கப்பட்ட புதிய மாநிலங்கள் மற்றும் யூனியன் பிரதேசங்கள்:

மொழி அல்லது கலாச்சார ஒருமைப்பாட்டின் அடிப்படையில் மேலும் சில மாநிலங்களை உருவாக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை, ஏற்கனவே உள்ள மாநிலங்களை இரண்டாகப் பிரித்தது.

மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத்:

1960 ஆம் ஆண்டில், இருமொழி மாநிலமான பம்பாய் (பம்பாய் மறுசீரமைப்புச் சட்டம், 1960) இரண்டு தனி மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது— மராத்தி பேசும் மக்களுக்கு மகாராஷ்டிரா மற்றும் குஜராத்தி மொழி பேசும் மக்களுக்கு குஜராத் (15வது மாநிலம்).

**MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - VII - INDIAN NATIONAL MOVEMENT**

தாத்ரா மற்றும் நகர் ஹவேலி:

1954 ஆம் ஆண்டு விடுதலை அடையும் வரை போர்த்துகீசியர்கள் இப்பகுதியை ஆட்சி செய்தனர். பின்னர், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு நிர்வாகியால் 1961 வரை நிர்வாகம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இது 1961 ஆம் ஆண்டின் 10 வது அரசியலமைப்பு திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் இந்தியாவின் யூனியன் பிரதேசமாக மாற்றப்பட்டது.

கோவா, டாமன் மற்றும் டையூ:

1961 ஆம் ஆண்டு பொலிஸ் நடவடிக்கை மூலம் போர்த்துகீசியர்களிடமிருந்து இந்த மூன்று பிரதேசங்களையும் இந்தியா கையகப்படுத்தியது மற்றும் 12 வது CAA, 1962 மூலம், அவர்கள் ஒரு யூனியன் பிரதேசத்தை அமைத்தனர், பின்னர் கோவா 1987 இல் மாநிலமாக மாறியது.

புதுச்சேரி:

இந்தியாவின் முன்னாள் பிரெஞ்சு நிறுவனங்கள்— புதுச்சேரி, காரைக்கால், ஏனாம் மற்றும் மாஹே

1954 ஆம் ஆண்டில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இந்தப் பகுதியை இந்தியாவிடம் ஒப்படைத்தனர் மற்றும் 14 வது CAA மூலம் இது யூனியன் பிரதேசமாக மாற்றப்பட்டது.

நாகாலாந்து:

1963ல், அஸ்ஸாமிலிருந்து நாகாலாந்து மாநிலம் நாகாக்களுக்காக உருவாக்கப்பட்டது. இது அவர்களின் கலாச்சாரம் மற்றும் இனத்தை பாதுகாக்கும் வகையில் இருந்தது. இருப்பினும், புவியியல் காரணங்களின் அடிப்படையிலும் பிரிவு செய்யப்பட்டது.

ஹரியானா, சண்டிகர் மற்றும் இமாச்சல பிரதேசம் :

பஞ்சாப் மறுசீரமைப்புச் சட்டம் 1966 இல் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதன்படி, பஞ்சாபி மொழி பேசும் பகுதிகள் ஹரியானா ஆக்கப்பட்டு, மலைப்பகுதிகள் இமாச்சலப் பிரதேசத்துடன் இணைந்தன.

கூடுதலாக, சண்டிகர் பஞ்சாப் மற்றும் ஹரியானாவின் கூட்டுத் தலைநகராக சேவையாற்றப்பட்டது. இது அகாலிடலின் 'சீக்கிய தாயகம்' கோரிக்கையைத் தொடர்ந்து மற்றும் ஷா கமிஷனின் பரிந்துரையின் பேரில்.

பின்னர் யூனியன் பிரதேசமான ஹிமாச்சல பிரதேசம் 1971 இல் முழு அளவிலான மாநிலமாக உயர்த்தப்பட்டது.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - VII - INDIAN NATIONAL MOVEMENT

மணிப்பூர், திரிபுரா மற்றும் மேகாலயா:

ஜனவரி 21, 1972 இல், திரிபுரா, மேகாலயா மற்றும் மணிப்பூர் ஆகியவை 1971 ஆம் ஆண்டின் வடகிழக்கு பிராந்திய மறுசீரமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் மாநிலங்களாக மாறியது.

சிக்கிம்:

1947 வரை சிக்கிம் சோக்யால் ஆட்சியில் இருந்தது. ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, சிக்கிம் 'இந்தியாவின் பாதுகாவலராக' மாறியது. 1974 ஆம் ஆண்டில், சிக்கிம் 35 வது CAA மூலம் 'அசோசியேட் ஸ்டேட்' என்று அழைக்கப்படும் புதிய மாநிலத்தின் அந்தஸ்தை வழங்கியுள்ளது.

இருப்பினும், இந்த சோதனை நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை, 1975 இல் ஒரு வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டது மற்றும் சிக்கிம் மக்கள் சோக்யால் நிறுவனத்தை ஒழிக்க வாக்களித்தனர் மற்றும் சிக்கிம் இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக மாறியது.

இதன் விளைவாக, சிக்கிம் 1976 இல் 36 வது CAA மூலம் முழு அளவிலான மாநிலமாக மாறியது.

மிசோரம் மற்றும் அருணாச்சல பிரதேசம்:

பிப்ரவரி 1987 இல் மிசோரம், அருணாச்சல பிரதேசமும் மாநில அந்தஸ்தைப் பெற்றது.

சத்தீஸ்கர், உத்தரகண்ட் மற்றும் ஜார்கண்ட்:

நவம்பர் 9, 2000 அன்று உத்தரபிரதேசம் இந்தியாவின் 27வது மாநிலமாக உருவான உத்தரகண்ட் (உத்ராஞ்சல்) ஆக பிரிக்கப்பட்டது.

புவியியல் ரீதியாக வேறுபட்ட பிராந்தியத்தில் வளர்ச்சியின்மை 93% நிலப்பரப்பு மலைப்பாங்கானது, மற்றும் ஒட்டுமொத்த பரப்பளவில் 64% காடுகள் மற்றும் அதிகரித்து வரும் வேலையின்மை தனி மாநிலத்திற்கான நீண்ட கால கோரிக்கையைத் தூண்டியது.

தனி மாநிலக் கோரிக்கைக்காக நீண்ட நெடிய போராட்டத்திற்குப் பிறகு, மத்திய அரசு நவம்பர் 15, 2000 அன்று ஜார்க்கண்ட்—28வது மாநிலமாக மாற்றப்பட்டது.

பின்னர் ஷிபு சோரன் தலைமையிலான ஜார்கண்ட் முக்தி மோர்ச்சா உள்ளிட்ட பிற பழங்குடி அமைப்புகள் மற்றும் இயக்கங்களால் தனி மாநில கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது.

நவம்பர் 1, 2000 இல் மத்தியப் பிரதேசத்தில் இருந்து சத்தீஸ்கர் உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வளவு பெரிய இயற்கை வள சேமிப்பு இருந்தபோதிலும், இப்பகுதி பெரிதும் வளர்ச்சியடையாமல் இருந்தது, இது சத்தீஸ்கரின் தேவைக்கு முக்கிய காரணமாகும்.

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - VII - INDIAN NATIONAL MOVEMENT

தெலுங்கானா:

1956ல் தெலுங்கானாவும் ஆந்திராவும் இணைந்து ஆந்திராவாக மாறியது. மர்ரி சன்னா ரெட்டி தலைமையிலான தெலுங்கானா பிரஜா சமிதி, 1969 ஆம் ஆண்டு அப்பகுதியில் ஒரு போராட்டத்தைத் தொடங்கியது. நீண்ட காலங்கள் மோதலின் போது எந்த முன்னேற்றமும் இல்லாமல் சென்றது.

ஆந்திரப் பிரதேச மறுசீரமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ், தெலுங்கானா இறுதியாக 2014 இல் இந்தியாவின் 29வது மாநிலமானது.

ஐம்மு காஷ்மீர் மற்றும் லடாக்:

- 2019 வரை ஐம்மு காஷ்மீர் பிரிவு 35A இன் கீழ் சிறப்பு அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தியது. மாநிலத்தின் நிரந்தர குடியிருப்பாளர்களை வரையறுக்கவும், அவர்கள் அசாதாரண அதிகாரங்கள் மற்றும் சலுகைகளைப் பயன்படுத்தவும் மாநில சட்டமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளித்தது.
- ஆகஸ்ட் 6, 2019 அன்று, பாராளுமன்றம் அரசியலமைப்பின் 370 வது பிரிவைத் திருத்தியது, ஐம்மு & காஷ்மீரின் சிறப்பு அந்தஸ்தை நீக்கியது மற்றும் ஐம்மு காஷ்மீர் அதன் சொந்த சட்டமன்றத்தைக் கொண்ட ஐம்மு & கே மற்றும் லடாக் யூனியன் பிரதேசங்களாக மாநிலத்தை பிரித்து தரமிறக்கியது.
- ஒரு மாநிலத்திற்குள் யூனியன் பிரதேசங்கள் உருவாக்கப்படுவது இதுவே முதல் முறை.
- லடாக் கார்கில் மற்றும் லே மாவட்டங்களால் ஆனது, மீதமுள்ள பகுதி ஐம்மு மற்றும் காஷ்மீர் யூனியன் பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதியாகும்.

இனம், வளர்ச்சியின்மை மற்றும் நிர்வாகச் சிக்கல்கள் உள்ளிட்ட பல்வேறு காரணிகளின் அடிப்படையில் மாநில உருவாக்கத்திற்கான கோரிக்கைகள் இன்னும் நிறைவேற்றப்படவில்லை. எ.கா. ஹரித் பிரதேசத்திற்கான தேவை, உ.பி.யில் உள்ள புந்தேல்கண்ட், மகாராஷ்டிராவில் விதர்பா மற்றும் சவுராஷ்டிரா போன்றவற்றுக்கான தேவை.

மறுசீரமைப்பின் காரணங்கள்:

1. வெவ்வேறு மொழி குழுக்களின் உணர்ச்சி ஒருங்கிணைப்பு
2. மொழியியல் ரீதியாக ஒரே மாதிரியான அலகுகள்
3. மாநில நிலை உயர்வு (அவர்கள் மறுக்கப்பட்டதாக அவர்கள் நம்பும் அதிகாரங்களையும் வசதிகளையும் அனுபவிக்க முடியும்.)
4. இன சிறுபான்மையினரிடையே எழுச்சி உணர்வு
5. கோரிக்கைகளை எளிதாக ஒருங்கிணைப்பது

MANIDHANAHEYAM FREE IAS ACADEMY - TNPSC GROUP - PRELIMINARY EXAM
UNIT - VII - INDIAN NATIONAL MOVEMENT

6. பரவலான பாகுபாடு உணர்வு (எதிர்க்கும் இன சிறுபான்மை சமூகங்கள் பாகுபாடு உணர்வை வளர்க்கின்றன.)
7. பொருளாதார பின்தங்கிய நிலை எ.கா. சத்தீஸ்கர் உருவாக்கம்
8. குறைவான வாய்ப்புகள் கிடைக்கும்
9. அத்தகைய இயக்கங்கள் ஒரு திறமையான மற்றும் சக்திவாய்ந்த தலைவரால் வழிநடத்தப்படும் போது இழுவை பெறுகின்றன.

சவால்கள்:

புதிய மாநிலங்களின் கோரிக்கைகள் எழும் மாநிலங்கள் அவர்களுக்கு மிகவும் சாதகமானதாக இல்லை, ஏனெனில்:

- நிலவும் பிராந்திய சமத்துவமின்மை பிரச்சினையை கையாள்வதில் மாநில அரசின் தோல்வியை இது குறிக்கிறது.
- மாநிலத்திற்குள் அதன் முழு மக்களுக்கும் நலன் மற்றும் சம வாய்ப்புகளை வழங்குவதில் வெற்றி இல்லாதது.
- மேலும், பிரித்தல் என்பது பண வளங்கள், நீர் வளங்கள், சொத்துக்கள், இயற்கை வளங்கள் மற்றும் பலவற்றைப் பிரிப்பதைக் குறிக்கும்.
- இதனால், மாநிலத்தை பிரிப்பது மாநிலத்தின் பொருளாதாரத்தை கடுமையாக பாதிக்கும்.
- தேசிய ஒற்றுமைக்கு அச்சுறுத்தல். எ.கா. மாநிலம் அமைக்க மண்ணின் மகன்
- இத்தகைய பிரிவினையானது மத்திய அரசின் பேரம் பேசும் சக்தியிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்.
- இந்தியாவில், மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்கப்படும் இடங்களின் எண்ணிக்கை அவற்றின் மக்கள்தொகையின் அளவைப் பொறுத்தது.
- அனுபவச் சான்றுகள் சிறிய அரசு உருவாவதை ஆதரிக்கவில்லை.
- மக்கள் தொகைப் பிரிவினை, மத்திய அரசுக்குச் செல்லும் எம்.பி.க்களின் எண்ணிக்கையில் பாதகமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும்.

பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு, ஆட்சிப் பிரச்சினைகள், இனப்பிரச்சினை போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகளில் இந்தியாவில் புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குவதற்கான கோரிக்கை அதிகரித்து வருவதால், பிரச்சினையை சரியான முறையில் தீர்க்க இரண்டாவது மாநில மறுசீரமைப்பு ஆணையத்தை நிறுவ வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. இந்தியாவின் ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைப்பாட்டை சமரசம் செய்யாமல், அமைக்கப்பட வேண்டும்.